Halil Çınar ve Ahmet Çınar'a...

Seba dest mı sero gurêtena kekê mı Mustafa Eroğlu'rê...

halkın tuhaflıkları

onur akyıl

yaklaşan alarm 11
27 patlama yasası
kuvvetle muhtemel 35
47 yasaklama reçetesi
kurtuluş günlüğü 59

yaklaşan alarm

yaklaşan alarm

göğsünde çıktı kanatları; tek tuhaflığı bu değil
halkın. birikmiş sulara akan bir bakış. doğurulan
yaşamak ya da bebekler için. sonra zamanlar, kanlı
zamanlar. koyuluk güneşte, gökte gittikçe sararan
mavi. tek yalnızlığı bu değil halkın. tek bir insana
benzemek, tekrarlanan kaderi.

o sesler; halkın sesleri. ateş açanların ellerine
bulaşan. size neler anlatırdım diyen takvim.
tanımıyorum sizi diyen gece. bunlar hep vardı,
bunlar hep olmalıydı alevlerin içinde. başka
tuhaflığı yok mu halkın; tuhaflığı gibi, tuhaflığı
kadar çağıran yabancılığı. sesler diyor beynim,
sesler sessizliği bilmez. tuhaflık mı arıyorsun,
çıkardığı seslere bak halkın.

sonra ben, kendim sadece. halka boyun eğen, her
kapının açıldığını sanan cennete. şiir soluyan
insanlar arayan ayaklanmalar içinde. halkı bulan,
halka kavuşan, halkla savaşan tuhaflıklar yüzünden
hiç tanımamış kendini.

oraya gideceğim yeniden, açılan çiçeklerin toprağına.
ülkesine çok daha başka tuhaflıkları olan
başka bir halkın. düzelecek tuhaflığı her şeyin
ben insanı tanıştırınca halkla
o başkalıkta.

yaklaşan alarm II

yolu bulduk. bize doğru seyrelen bulutların
altında. geriye çektik kendimizi alçaklıktan.
tanımadığımız, tatmadığımız, tanışmadığımız
daha önce; bir geniş önem. bir geniş huzursuzluk.
yırtılışı gibi denize bakan gözün, uzaklıktan.

tanrım sen bizimleydin ama içimizden biri gibi.
o an, o meşhur an ve başka meşhur anlarda.
yolu bulduğumuzda bizimleydin. öyle hatırlıyor
bunu ölenlerimiz. toprağı koklayan, şöyle bir
esen serinlik. biz yolu tanrım, bulduk evet ama
geçmişti kendinden.

yolu bulduk. konuşurken kendi aramızda.
yalnızlar haindir diyordu bildiriler, milyonlarca
körün okuduğu, sesiyle.

yolu bulduk. yürümek istiyorum yeniden
çıkarıp kimilerini aramızdan. yoksa nasıl varılır
anlamına tenhanın.

devrim yolun sonunda ve sonunda yolun
insanca konuşan, bizden bir tanrı.

yaklaşan alarm III

kortej çölü geçti, şimdi ortasında denizin.
gün hepimizin sesiyle boğuluyor. ey uzak!
işte sana geliyoruz. bizi bekle o kibirli adınla!
evet insanlık; şu gölgeleri gibi kıpırdayan
çalıların, evet insanlık ölülerini sırtlanan.
bizi durmadan savuran tanrı, rüzgarı
çocukların.

büyük savaşın sevinci de büyük. aş
vuruştukça kaynıyor, uyku dövüştükçe serbest.
bize durmadan mektuplar atıyor tarih. başımıza
gelenlerden dokunuyor insan.

bu cüret kazanmak için değil, kaybetmek için.
kaybetmek için yokluğu, parçalamak için hiçliği,
utandırmak için bütün zaferleri.

gelecek yitenlerin hiç kuşku yok
gelecek şimdiyi kemirenlerin.

her kaybolan yeni bir bayrak
gittikçe güçlenen ordusunda yenilginin.

yaklaşan alarm IV

barışmak imkansız, çünkü hiç yaşayan
kalmadı savaşta. yurdumuz yıldızları görmüyor.
uğultusu yok toprağın. insanlar için bütün bu
olanlar, insanlar bütün bu olanların nedeni.

deniz artık derinlerinde anıların. boğulmak,
korkusu başlıyor hatırlarken.

yıldızların döneceği geceyi bekliyoruz, göğe.
birer birer tanıyarak ışımayı. dirileceği saati
kutsalın. kimse inanmazken ona. fakat
sandığımız kadar kutsal değil, kutsal.
sanıldığı kadar insan olmayışı gibi insanın.

savaşmak imkansız, çünkü hiç anlayan
kalmadı barıştan. ölüler barışmış sayılırlar,
yıldızlar görünmese de olur.

gelecek artık yüzeyinde şimdinin, çünkü
yenmiş korkuyu ve boğulmuş.

yaklaşan alarm V

çağımız karada. artık vakit yok dualar için.
düşünceleri ışıkların yoruyor aydınlığı.
patlayan seslere alışmak zor.
yoğruluyor inanç kusursuz yabancılarla.
dünya kurudu ve çatladı konuşmak.
kalpleriyle çocukların bastırılıyor açlık.
ama ne kadar sürecek bu?
hayat, en kısa sonsuzluk.

gök kabarıyor, ellerimiz gövdesinde boşluğun.
tanrı affedecek bizi çünkü yaşadık.
dönüp duruyor dümdüz bir ırmak,
toprağın gösterdiği dökülüşe doğru.
ve doğru sözcükleri yalnızca
susmak seçiyor.

gün bitince insan aydınlanır, bilinen en
eski antlaşma bu.

üzerinde bulantının bir devin bakışları,
kör ayak izleri eşiğinde evlerin.

artık yalnızca tarih oyalayabilir bizi,
artık yalnızca oyalanabiliriz.

yaklaşan alarm VI

büyük bir tartışmaydı kırlar ve
nereden başladığı insan kalbinin.

dünyaya sığmayan ceset, ağırlığıyla
omuzlarında halkın. çok uzak atlar
bütün konuşmalarda. birkaç adım sonra
gökyüzü bu yalnızlık. herkesten önce
uyanmış bir çocuk gibi deniz.

sen her zaman öncüsün benim için.
sen her zaman partinin bilinci
sen her zaman sıcağı tarlaların
sen her zaman vardiya çıkışı

ateş dökülemez yazıya, ölüm yaşama
feda edilemez. daima bir matematik
vardır boşlukta. ne başkasının yarını için
ayaklanabilirsin ne de sevişebilirsin
başkasının yerine

büyük bir tartışmaydı dağlar ve
nerden döküldüğü insan öfkesinin.

çok kan kaybettik ayrılırken
bir daha yaralanmak için.

yaklaşan alarm VII

dünya taşımak için değil, yaşamak için. kendine
gelen bir işçi söyledi bunu. bunalmaktaydınız siz;
düşünceler, insanlar, şehirler arasında. bazı çığlıklar
hemen öncedir yaşamaktan ve bazı çığlıklar ölmekten
hemen öncedir. yakınsınız anlamaya, tükendiğini
dünyanın!

yıllar hızla geçiyor ve hızla yavaşlıyor dünyanın ritmi.
bir şenlik yok görünürde, bir cenaze ya da bir devrim!
ama gelinlikler her zaman beyaz: düşmanlar başka bir
dilde anlaşan. nasıl olacak acaba? şu ortak sonumuz!
tek merak bu. tanrı da böyle bir iyilik istiyor bizim için.
gittiğimizde buradan ırmaklar bal akacak!

kendine gelen bir işçi; bir işçi kendine neden gelir?
bir işçi, nasıl ve dahası neden kendine gelir? bunu ancak
tembellik ederseniz anlayabilirsiniz.

kuşkusuz paylaşacak bir şey her zaman olacak. aşk,
sıcak ve direniş gibi. kuşkusuz payımıza her zaman
bir şey düşecek. yorgunluk, cesaret ve iyileşmek gibi.

yaşayalım, yaşayalım, yaşayalım
ve görelim neler yaşadığımızı.

kendimizi andığımız bir kış
başladığında birden!

yaklaşan alarm VIII

söylenince kötü; insana inanmayacak
yaşamak. suların kökleri, bulanıklığı ağaçların.
toprak da kesti dinlemeyi ölüleri. her şey içinde
aydınlığın. böylece karanlık.
halk kitaplarda değersiz ve peygamberler
buyurgan tanrıdan.

nasıl deneyeceğiz aşkı; bir gürültü sessizce
örgütleniyor. emziriyor kadınlar fırtınaları,
yakalanan ve unutulan militanlar: ileriye doğru
kış, geriye doğru yaz düşüncesi.

bütün bu karmaşa çözülüyor kaygıda.
zincirler boğazında günün, başka bir günün
kolları beklenen.

kuşkusuz yalnızım hepinizden, çünkü konuşuyorum:
derinliğinde bir aynanın. kurtarın kendinizi duyulacak
şeylerden. kurtarın duyulacak şeyleri
insandan da.

işte yağmuru dindirecek söylence bu
mutlaka kuruyacağı çölün!